

זהב סגור

רק זה

אתה בתוכי.

הפנים שלך מרחפים

מעל לפני תוים עזים של שמש ואבן.

בקצה הסנטר מאפירים הזיפים

כחלקת שדה אחרי שרפה.

הכתפים שלך - רצועה הררית, נמשכות

אל זרועותיך הנושאות בכבד התשוקה

כשאתה נע פנימה ומזכיר לי את עמק הגוף

ומשכיח ממני את תלאות העצמי, קירות החדר,

מעטפת הבית, הרחוב שמגיע עד פתחו ונמתח

אל עבר עיר גועשת המשתרעת בעולם מפרע

שאיני מבינה בו מספיק, איני מבינה ובכל זאת

אוהבת כי אין לי אחה. אתה בתוכי

וכל הקשים נמסים בשטף הצוף כשאנחנו

עושים את זה. זה

הדבר הנדיב ביותר לעשות עם מי שאוהבים

להתיר הכל ולבוא, בשך כרוך רוח. יחד

לפתח חריץ לאינסוף ולפתות אותו להגיח

ולשזף בזהב הסגור. אתה בתוכי

והעולם מסתובב מתחתינו, רותח

כאלו הכל כרגיל. עוד הרף נצח נצטרף אליו

נקום כמנערים טפות גשם שדבקו בפרוה

נעמד שוב על הרגלים, נכנע למלכות הראש

ונמחר להחליף מלים פשוטות, שלא נסתגור מהאור.

זה לא שעשית משהו מיוחד

רק את החיים האלה

אבל באור הצלול

את רואה את כל מי שהיית אי פעם

והן כלן מתכנסות בתוכך כאגרוף

אולי נכון מה שאמר לך ילדך,

ובתוך כל תינוק שברחם אמו

יש תינוק ובתוכו עוד תינוק -

אנחנו כבושקה, הולכות

ומתעגלות סביב שכבות עצמיות

ומה היסוד

שאי אפשר לחלק

מה בעצם

ואם אעיר אותך באמצע הלילה, ואשאל

מי את

האם תזכרי

אישה הרה, פורטרט

היא מתרווחת אל מה שהיה פעם רק אפק מדמין
 כאלו נענה גופה לצווי למלא את קווי המתאר -
 חזיתה עגלה ושלמה. היא יפה עכשו,
 ומרגישה שנועדה לגדלת הרגע הזה, נשיותה בשיאה.
 שמלתה הצמודה מרגישה את חסד הצורות הקמורות.
 היא הכרחית למישהו בעולם. כל מה שחשוב לה, כבר שלה.
 היא מזמינה לעצמה משהו מהתפריט, נעתרת לחשקים הבועטים
 לא פחות מאגרופיו של העבר. מתי בדיוק זה יגמר, אין לדעת,
 יום או שבועים. היא עדין לא יכולה לראות בעיני רוחה מצב אחר,
 שבו גופה נפרד מההדר. ידה מלטפת את בטנה. יש לה הכל.
 היא מחיכת בנדיבות לסובבים. נוהגים בה כאישיות מכבדת
 והיא מרגישה ראויה ליחס. עוד מעט יגישו לה כוס קפה,
 מישהו יציע כרית לתמיכה. היא תודה קלות כמי שכבר נצחה בבחירות.
 בפניה הננוחות לא יהיה אפלו רמז
 לתוי החיה פעורת הלסת, למרחק האישונים ממרכז הראש,
 לנהמה שתבקע את הגרון כנחשול.
 כמה היא קרובה לדהית הפאר, לקריסת הגוף אל הריק,
 למהלומת העיפות. בין ישיבתה המלכותית
 לבין תהום הבהלה מפרידים זמים אחדים.
 היא מקנחת בעוגת שוקולד. מלקטת את שארית הפרורים
 בקצות האצבעות בחמדה גלויה.